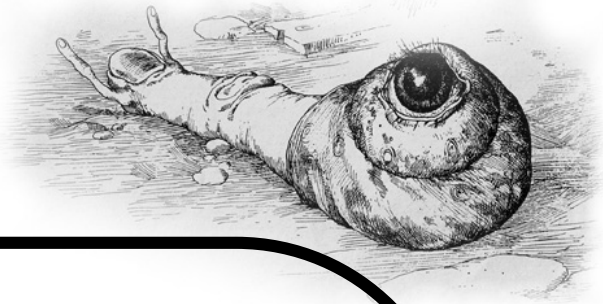

ע' קווירית

פנזין לייכונים קוויריים, גיליון 13, 28 אוקטובר 2009

מבזק "אמש בקולנוע"

כל כך מעט אנשים היו במפגש "קולנוע משלנו" שאני מרגיש שאני מחלל את פרטיותם כשאני כותב עליו. אבל אני מקווה שישלחו לי כי לאירוע אמש הגיעו הדים גדולים יותר. האם כל אלה שלא נכחו צפו כבר בסרטים במסגרות האחרות בהן הוקרנו? אם ערב סרטי שנה א' בפקולטה לקולנוע גורר המונים (גם אם ההמון מורכב רק ממשפחות הסטודנטים עצמם), וכך גם הפסטיבל הבינלאומי ופרויקט "לסבית קטלנית", מדוע לא נגרר המון להקרנה אמש שנדמה שרק הבמאים עצמם נכחו בה? דווקא, כפי שהעיר המארגן, בהחלט הייתה סיבה למסיבה. ההקרנה התחילה בדיוק אופנתי שגרם לי להחמיץ מספר לא מבוטל של קטעים מהפרויקט "עושים קאט להומופוביה" כמו גם את סרטה של ליה מייטנה שסיקרן אותי. גם הפעם, הצפייה הבאמת מרפרפת שלי אולי לא עושה חסד עם הסרטים, ובעיקר לא הצלחתי לעקוב אחרי הקרדיטים ששופכים אור על אופן יצירת הסרט, ואיזה ממרכיביו היה טעון שיפור. למרות זאת, ע"מ לייצר את ההדים שחסרו בעיני לאירוע, אני כותב.

כאמור הפרויקט "עושים קאט להומופוביה" כבר היה בעיצומי כשנכנסתי. מבין הסרטונים הקצרים שהספקתי לראות 2 השכילו לקלוע במדויק למסגרת שדרשה כישורים של קופירייטר: האחד הציג שוטר המבריח מרסו גרפיטי הומופובי ואז משלים בעצמו את הגרפיטי למשפט בגנות ההומופוביה. הצגה מרעננת של מוסד שתפקודו למען הקהילה שנוי מאוד במחלוקת ואולי יש בכוחו לשמש מודל. הסרטון השני הציג ארבעה גברים תחת כותרת שהכריזה שלכולם בעיות עם חמותם, ואז השתנתה ל"שניים מהם הומואים", ללמד שבהשוואה לדברים המחברים בין בני אדם נטייה מינית היא עניין שולי בלבד. סרטון נוסף בו זוג הומואים מפרידים ידיים בעת מעבר ליד חבורה ברית הצליח גם הוא למצוא חן בעיני למרות שעורר צחוק אירוני.

על סרטו של רנה אריאלי "טרנסיות ואומנות הכנת החומוס", מעיבה העמדת מצלמה בעייתית – רחוק מדיי מכדי לקלוט את הדרמה בפנים, ובזווית הגורמת לאחת הדמויות לשבת כשגבה כמעט ומפנה לחלוטין אל הצופה. עם זאת, פשטותו של הסרט כך גם כוחו ואולי שווה לחזור על צילום השיחה.

בסרט "לא גבר לא אישה" של בל ניכרת אהבת האסתטיקה, אולם החלק החזק בו, שמתעלה מעל כל הדיבורים והתיאורים הוא השכנה הצועקת בשטף של מלל שחלקו לא מובן: "לא גבר לא אישה!.. גם לא בתור זונה... לא גבר לא אישה!". הבחירה להציג אותה תחילה באוטו אוף פוקוס אינה ברורה אך יוצרת רגע אפקטיבי שהצופה מנסה לזהות את מהותה של הצועקת עצמה. הקטע הזה יכול לעמוד לבדו כסרט קצרצר ומצוין בפני עצמו.

סרטם של רוני אלמוג ואמיל ריי "א ב באהבה" כלל ניסיון תיאטרלי ולירי שלא הטיב לטעמי להצטלם. אולם סרטם השני "גוף, בית, באדי" הצליח להרשים אותי גם בתור מי שאיננו בכלל מחובבי הז'אנר הניסיוני בכך שעלה בידו לייצר בכל פריים מחדש אמירה מאתגרת ומעניינת שהועברה ללא מילים. האם כל הבמאים מודעים לאפשרויות להפיץ את סרטיהם לחו"ל? עם עליית הקולנוע הישראלי בעולם סביר מאוד שהתמודדות טרנסג'נדרים בישראל תסקרן, וכבר הוכח שהעניין שמעוררת כרגע ישראל מתעלה לעיתים בחשיבותו גם על איכות הסרטים שמצליחים שם לאחרונה.

בסך הכל היה זה ערב ראוי לציון, הגם שיייתכן וכתבה זו לוקה בחסר גם בגלל שהחמצתי את השיחות עם הבמאים שהתקיימו (?) לאחר לכת. וחוץ מזה קבלתי שם חיוך אחד שעשה לי את החודש. לבמאים וליוזמים מגיע יישר כוח ונקווה שהשנה הבאה תהיה לא פחות פורייה בסרטים.

צ' בר

D_tv25@hotmail.com
לצדכונים על גיליונות חדשים
המרכז לקבוצה בפייסבוק:

<http://www.facebook.com/group.php?gid=148196341462>

איורים: האריטור

טרנס במרכז חציגים:
קולנוע משלנו
הקרנה ושיחה עם היוצרים
19:30 יום שלישי 27/10
המרכז הגאה, ג'ו מאיר, ת"א
המרכז הגאה